

rachel amphlett

VŮLE ŽÍT

DRUHÝ PŘÍPAD KAY HUNTEROVÉ

☰ KNIHA ZLIN

Vůle žít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Vůle žít – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VŮLE ŽÍT

rachel amphlett

VŮLE ŽÍT

DRUHÝ PŘÍPAD KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

KAPITOLA JEDNA

Elsa Flanaganová polohlasem proklínala baterku a ze strany do ní prudce plácla dlaní.

Světlo zablikalo a zase se naplno rozsvítilo. Elsa si oddychla a napětí v ramenou jí trochu povolilo.

Když se včera večer vrátil Dennis z hospody, poprosila ho, ať vymění baterie. Pes páchl cigaretovým kouřem, jak doprovázel páníčka a jeho kamarády do tajné kužárny v kůlně vedle nálevny ze čtrnáctého století.

Dennis měl v sobě několik pint silného piva, takže na baterie pochopitelně zapomněl, a ona teď se Smokeym klopytala po louce, která tonula ve tmě. Modlila se, ať baterka vydrží, než se pes trochu proběhne, a posvítí jim i na cestu domů.

Začínalo jaro, vzduch svěže voněl a venkov se probouzel ze zimní dřímoty.

Celé odpoledne strávila na zahradě, vytrhávala starý polehlý plevel, pořádně ostříhala růže a uhrabala záhonky, na kterých už rašily narcisy.

Dennis před hodinou volal, že jede z golfu a zdrží se, protože na M20 došlo k nehodě. Řidiči si od loňska ještě nezvykli na nové spojovací pruhy a každou chvíli to tam někoho nemile překvapilo.

Elsa se sice zlobila, ale věděla, že s tím Dennis nic neudělá. Rádi chodili večer venčit spolu, ale tentokrát ji přemluvil, ať na něj nečeká.

„Kdo ví, kdy vůbec dorazím,“ řekl.

Nakonec neochotně souhlasila. Smokey už natěšeně přecházel po chodbě.

„No tak pojd.“ Vzala ze sloupku schodiště vodítko, vyšla ven a zamkla za sebou.

Dřív pouštěla psa večer jen do zahrady a na dlouhou procházku chodili až ráno, ale čím byl starší, tím častěji zjišťovala, jak je bez večerní procházky celou noc neklidný, takže by se nevyspala.

Dennis si psa pochopitelně nevšímal a klidně chrupal.

Usmála se a zamávala sousedce, která se vracela z procházky s jorkšírem. Pak zabočila na cestu vedoucí k louce.

Co pamatovala, touhle trasou chodila právě jen tahle sousekka. Ona s Dennisem obvykle chodívali jinudy, kolem místní hospody. Jejich čtvrť byla dost daleko od centra, takže tu vládl naprostý klid a většinou zde bydleli důchodci nebo ti, jejichž děti už vyletěly z hnízda. Jakmile došli k louce, pustila psa z vodítka. Celá oblast byla oplocená, takže nemohl nikam utéct, ani když honil králíky. Věřila mu, že na zavolání přiběhne, ale stejně bylo fajn vědět, že nemůže vběhnout na trať, která vedla opodál.

VŮLE ŽÍT

Vnímal, jak tma houstne. Sáhla teď do kapsy, vytáhla baterku a zjistila, že Dennis ty baterie nevyměnil.

V duchu se proklínala, že si to před odchodem z domu neověřila.

Smokey rozčileně zaštěkal a to ji zase probralo ze zamyšlení. Sledovala siluetu své border kolie, jak utíká přes louku. Sama zůstala stát s vodítkem v ruce daleko za ní. V chabém světle baterky se mihlo něco bílého. Králíkovi se podařilo uniknout.

Zdálky teď vítr přinesl slabé zahoukání vlaku. Přijížděl v 17:55 z londýnského nádraží Victoria Station. Teď byl zatím několik kilometrů daleko. Ještě nedávno jí jeho houkání sloužilo jako signál, aby zapnula troubu. Než Dennis přijel z nádraží a vstoupil do dveří, měla večeři hotovou.

Teď pískla na psa a zachřestila kovovou sponou vodítka.

Žádného králíka nedohonil, tak se rozběhl k ní.

Nespokojeně mlaskla, když viděla jeho zablácené tlapy. Připnula mu vodítko k obojku a podrbala ho za ušima.

„Hodný kluk.“

Když se narovnála, pes zatáhl za vodítko a otočil hlavu ke kolejím. Nastražil uši.

Vlasy jí načechral vítr. Zamračila se.

„Tak pojď, všichni králíci už utekli.“

Obrátila se k domovu, ale vodítko se znovu napnulo.

Podívala se na psa. Upřeně zíral ke kolejím a pevně stál. Uši měl vztyčené a čenichal. Tiše zakňučel a zatáhl za vodítko ještě jednou.

„Copak tam máš?“

Trochu se začala bát. Dennis jí pořád říkal, ať nechodí se psem do luk sama. „Jsi moc důvěřivá,“ povídal. „Dneska není tak bezpečno, jak bývalo dřív. Radši ho venči jen tady v ulici.“

Zakroužila baterkou tím směrem a slabé světlo dopadlo na párek králíků. Otočili se a utekli.

„Vždyť jsou to jen králíci, Smokey,“ napomenula psa a snažila se nevnímat, jak se jí chvěje hlas. „Pojď...“

Vítr jí foukl do tváře a vtom něco zaslechla.

Slabý mužský hlas.

Smokey znovu zakňučel a pak temně zavrčel. Nakonec tiše štěkl.

„Je tam někdo?“

Slyšela, jak hrozně se jí třese hlas. Prohmátla si kapsy u bundy.

Sakra.

Jak pospíchala ven se psem, než padne v lukách úplná tma, zapomněla mobil na kredenci.

Couvla a zatáhla za vodítko.

„Pojď pryč, Smokey.“

Pes zase zakňučel a místo aby poslechl, zatáhl vpřed.

Zavrávorala, ale na poslední chvíli se jí podařilo udržet rovnováhu. Prudce se nadechla.

„Pomoc!“

Elsa se trochu předklonila a snažila se dohlédnout do míst, kde končil kužel světla baterky.

Hlas jako by přicházel od kolejí.

Udělala několik kroků, což dodalo větší kuráž i psovi. Táhl ji dál.

VŮLE ŽÍT

„Haló?“

A za okamžik se ozvalo:

„Pomoc! Prosím, pomozte mi někdo!“

S bušícím srdcem se Elsa rozběhla po hrbolaté louce a vykřikla, protože si podvrtla kotník. Rychle se vzpamatovala, a i když cítila bodavou bolest v kyčli postižené artritidou, pospíchala loukou mírně se svažující k železnici.

Drátěným plotem lemujícím koleje hustě prorůstalo psí víno a křoví a Elsa musela chvíli pátrat, kde to není tak zarostlé, aby se dostala až k pletivu.

Přelézt na druhou stranu by se svou bolavou kyčlí nedokázala, navíc byla malá a horní hranu plotu měla až nad hlavou.

„Prosím, pomozte mi – nemůžu se hýbat!“

Mávla baterkou ve směru, odkud přicházel hlas, a prudce oddychovala. Světlo dopadlo na nějakou hromadu, která ležela na kolejích.

Zamžourala – a hromada se pohnula.

„Blíží se vlak! Pomozte mi!“

Elsa vykřikla a ruka jí vylétla k ústům. Baterka jí vypadla z ruky. Ale už byla dost blízko, takže ležící postavu rozeznávala pouhým okem.

Zem už se chvěla, cítila to pod nohama. Hlavou trhla vpravo.

Smokey se rozštěkal, jak ho rozrušil přijíždějící vlak a nářek muže na kolejích.

„Panebože! Panebože!“

Elsa zařala prsty do pletiva a snažila se ho odtrhnout od sloupku, ale nešlo to. Rozčileně sténala a cloumala drátěnými

oky ze všech sil, aby našla slabé místo, kde by materiál povolil. Pak by mohla prolézt na druhou stranu.

Muž se svíjel. Ležel přes kolejiště, hlavu měl od ní dál.

„Vstaňte, vstaňte!“ křičela na něj. „Vlak už jede!“

Proč nevstává?

Koleje byly pár metrů od ní. Uslyšela charakteristické dunění kol blížící se soupravy.

Vlak znovu zahoukal.

Muž začal křičet a zapřísahat ji, ať pospíchá, ať zastaví vlak, ať mu pomůže, ale oka plotu ne a ne povolit.

Vlak vyjel zpoza zatačky a ozářil ji reflektory.

Muži se podařilo zvednout hlavu a vrhl na ni zděšený pohled.

Jakmile je strojvůdce spatřil, ozvalo se skřípění brzd, ale v žádném případě nemohl zastavit včas. Na to byla souprava příliš těžká a jela rychle.

Elsa zavřela oči, aby neviděla, co přijde, ale o zlomek vteřiny to nestihla.

Mužův nářek uřalo hrůzostrašné křupnutí a po celé přední části lokomotivy se rozstříkla krev.

Kola stále skřípěla a vlak za několik okamžiků zastavil. Rozhostilo se strašidelné ticho, do nějž syčel vzduch z brzd.

Pes zoufale kňučel a třásl se. Elsa sebou prudce šklubla a pozvracela se do trávy.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv seržantka Kay Hunterová zastavila za bílým terénním autem polepeným žlutomodrou šachovnicí britské dopravní policie a zatrnulo jí.

Řešit smrt na trati nebylo nikdy snadné a ona sama se k takovému případu dostala během kariéry zatím jen jednou – a to bylo dávno, když ještě sloužila na pozici policejního konstábla.

A doufala, že to nebude muset absolvovat podruhé.

Zavolali jí v době, kdy se celý tým rozcházel domů. Policisté zasahující na místě činu si vyžádali dva detektivy. Moc podrobností nesdělili, ale dopravní policie tam byla už čtyřicet minut a dráhy chtěly koridor co nejdřív zase otevřít.

„Zrovna ve špičce. Blbec...“ ulevil si jeden ze starších detektivů. „To jsem rád, že tam jedeš ty, a ne já.“

Teď se Kay obrátila k ženě na sedadle spolujezdce.

Detektiv konstábl Carys Milesová se upřeně dívala ven přes čelní sklo. Bývala normálně bledá, ale teď dostala její tvář sinalou barvu.

„Ber to tak, že máš kliku – nemusíš to uklízet.“

„To mi moc nepomohlo.“

„Ale nech toho. Tak jdeme.“

Obě strany úzké místní silnice lemovaly sanitky, autobusy a policejní auta. U brány do živého plotu stál řadový policista a naváděl příchozí k polní cestě, která vedla od silnice mezi lukami. Ozařovaly ji reflektory vozů a Kay se zadívala až na její opačný konec. Uviděla vlak s osmi vagony plnými cestujících, kteří tu uvázli.

„Dobrý večer, Grahame,“ pozdravila Kay.

„Zdravím, seržantko.“

„Kdo velí na místě činu?“

Konstábl ukázal ke skupince policistů dole na louce. „Dave Walker z dopravy. To on si vyžádal naši přítomnost.“

„Fajn. Tak se ho půjdeme zeptat, co zatím zjistil.“

Kay se vydala po polní cestě a opatrně se vyhýbala roz-
bahněným místům.

„Zatracené dráhy,“ zabručela tiše. „Ten plot měl přece
těmhle věcem zabránit!“

„Stává se to tu často?“ zeptala se Carys a snažila se s ní udržet krok.

„Povím ti to takhle – místní to tady nazývají ‚míle sebe-
vrahů‘. Když tu před rokem a půl postavili plot, tak to ustalo,
ale když se někdo rozhodne skončit život takhle, pak...“

„Přece musí existovat lepší způsob.“

VŮLE ŽÍT

„Myslíš?“

Jak se přiblížily k místu činu, jeden policista se oddělil od skupinky a šel jim vstříc. Byl zády k reflektorům, takže mu ještě nebylo vidět do tváře.

„Detektiv seržantka Kay Hunterová?“

„To jsem já.“

Podal jí ruku. „Seržant Dave Walker.“

Kay mu představila Carys a ukázala k trati. „Další sebevražda?“

„Nejsme si právě jisti, a proto jste tady. Podle očitě svědkyně si to oběť chtěla zřejmě na poslední chvíli rozmyslet.“

„Jak to?“

„Svědčyně teď mluví s mou kolegyní,“ ukázal palcem přes rameno. „Je hrozně rozrušená. Umíte si to představit. Venčila tady psa, když vtom uslyšela mužský hlas. Šla se podívat blíž a říkala nám, že volal o pomoc. Jenže se k němu přes plot nestihla dostat.“

Kay se ohlédla. Jedna ze sanitek pomalu drkotala přes louku a mířila zpátky k otevřené bráně u silnice.

„Neměli tady počkat, než ho oficiálně prohlásí za mrtvého?“

„To není nutné.“ Ukázal k malému bílému stanu vztyčenému za plotem několik metrů od vlaku. „Hlavu má tamhle.“

Carys tiše zasténala a odvrátila se.

„Jaká je aktuální situace?“

„Čekáme na potvrzení z operačního střediska, že trať stojí a mezi stanicemi se neposunuje žádná lokomotiva. Pak začneme lidi evakuovat do přistavených autobusů. Ostatní osobní

vlaky zůstaly ve stanicích z obou stran, takže mezi Maidstone a Tonbridge je nahradily autobusy. Je to hrozný zmatek.“

„Jak dlouho může trvat, než vám přijde potvrzení, že se můžeme pustit do práce?“

„Snad během čtvrt hodinky.“

„Dobře, díky. Promluvíme si zatím se svědkyní.“

Kay šla s Carys k jednomu z hlídkových vozů, u něhož byly otevřené zadní dveře. Uvnitř seděla drobná starší paní, choulila se na sedadle, oči měla vytřeštěné a mluvila s policistkou, která stála vedle vozu se zápisníkem v ruce.

U nohou jí seděla border kolie, měla nastražené uši a nespouštěla z paničky zrak. Když si všimla dvou nových žen, otočila se k nim a natahovala vodítko, aby se s nimi pozdravila.

Kay se k psovi sehnula a pohládila ho po hlavě. Pak se zase narovнала a počkala, až je policistka Else Flanaganové představí.

„Zapsala jsem prvotní výpověď paní Flanaganové,“ oznámila jim. „Ráno ji budete mít na stole. Právě sem jde její manžel, aby ji doprovodil domů. Měl by dorazit každou chvíli.“

„Děkuji,“ řekla Kay, podívala se na Elsu a přidřepala si k ní. „Paní Flanaganová, chápu, že už jste všechno sdělila mé kolegyni, ale mohla byste, prosím, vylíčit i mně, co se stalo?“

Žena si dlouze a roztřeseně povzdychla. Bylo jasné, že má za sebou hrozný zážitek. Zachumlala se do příkrývky, kterou jí policisté dali.

„Bylo to strašné,“ hlesla. „Vůbec jsem netušila, že by tam někdo mohl být. Venčila jsem Smokeyho a ten honil králíky.“

VŮLE ŽÍT

Pak jsem na něj zavolala a přiběhl. Jenže když jsem mu připnula vodítko, asi něco uslyšel. Nejdřív jsem myslela, že jen zlobí, ale pak jsem zaslechla hlas i já. Odtamtud.“

„Kde jste se nacházela, když jste ho uslyšela?“

„Tamhle. Asi v půlce louky, jak je ta úžlabinka. Vidíte ji?“

Kay si zastínila oči proti jasným reflektorům a spatřila místo, kam Elsa ukazovala. Bylo to kousek od policejní pásky. „Ano.“

„Hned za ní vede pěšina z naší ulice. Chodíme tam venčit jen my a ještě jedna paní.“

„Když jste vyšla se psem z domu, nevšimla jste si někoho jiného?“

„Jen té paní, která venčila přede mnou. Má jorkšíra.“

Kay pohlédla na policistku a ta přikývla. „Už jsme si k ní zjistili potřebné informace,“ řekla. „Konstábl Westová tam před dvaceti minutami vyrazila, aby ji vyslechla.“

„Díky.“ Kay se otočila zpátky k Else. „Co následovalo, když k vám dolehl ten mužský hlas?“

„Lekla jsem se, aby to nebyl lupič nebo někdo takový. Dennis mi vždycky říká, ať tamtudy nechodím sama. Radši mám prý venčit Smokeyho jen poblíž, pokud není zpátky doma z práce a nejde se mnou.“ Naklonila se k psovi a podrbala ho za ušima. „Ale Smokey to tady má moc rád.“

Kay čekala. Svědkyně si v duchu přehrávala sled událostí a Kay na ni nechtěla spěchat. Ubohá žena byla silně traumatizovaná.

Elsa si povzdychla a opřela se. Sklopila oči. „Smokey si nedal říct. Pořád tahal za vodítko, jako by tušil, že se někde

něco děje. A pak jsem uslyšela ten hlas jasněji. Volal o pomoc. Nejdřív jsem nevěděla, odkud to jde, ale pak zavolal znovu a já si uvědomila, že to musí být odsud, od trati.“ Přitiskla si třesoucí se ruku k ústům. „Potom zahoukal vlak. Když fouká vítr k nám, slyšíte ho houkat při výjezdu ze stanice East Malling. Rozběhla jsem se, jak nejrychleji jsem mohla, k tomu plotu. Nejdřív jsem nic neviděla a mávala baterkou sem a tam, ale pak se pohnul.“

„Jak přesně ležel?“

„Přes koleje, trochu našikmo. Nohy měl směrem ke mně, hlavu na opačné straně.“

„Dobře. Pokračujte.“

„Přes plot se nedalo dostat. Mám v kyčli artritidu a ten plot je moc vysoký. Snažila jsem se utrhnout pletivo nebo ho aspoň nějak uvolnit, ale nepodařilo se mi to. Vlak se blížil a on celou dobu volal o pomoc. Pak vlak vyjel ze zatáčky. Já nevím – strojvůdce ho nejspíš viděl, protože světla mě úplně oslepila, jenže nedokázal zastavit. Prostě to neubrzdil...“

Kay ji pohladila po noze. „Děkuji vám, Elso.“

„Seržantko? Myslím, že přišel pan Flanagan,“ řekla Carys.

Kay si zase stoupla a podívala se na příchozího sedmdesátníka. Ve tváři byl celý bledý.

„Elso?“

Žena odhodila deku, pes se prudce otočil a vrhl se k pánovi. Žena mu padla do náručí. Mezitím se pan Flanagan podíval na Kay.

„Můžu ji odvést domů?“

VŮLE ŽÍT

„Ano.“ Kay jim podala vizitku. „Děkuji vám, paní Flanaganová. V příštích dnech se vám ještě ozveme, ale prosím vás, pokud byste se potřebovala někomu vypovídat, určitě vyhledejte pomoc. Byla jste svědkem velice traumatizující události a takové věci potřebují čas.“

„Děkuji vám, seržantko.“

Kay se za oběma ještě dívala, dokud se nedostali na nasvícenou polní cestu, a pak už se věnovala seržantu Walkerovi, který mezitím přišel k nim.

„Provoz na trati je zastaven,“ řekl jí. „Ukážu vám, co jsme našli.“

Kay s Carys se vydaly za ním směrem k otvoru, který záchranníci vystríhali v plotu, aby se s policisty dostali k železniční trati.

Z posledního vagonu vystupovala dlouhá řada nazlobených cestujících. Železničáři je odváděli pryč od místa neštěstí.

„Kde je strojevůdce?“ zeptala se a převzala si jednorázový overal a gumové galoše, které jí někdo podal.

„Zrovna sepisuje výpověď s naším kolegou,“ řekl. „Kopii vám co nejdřív předáme.“

„Díky.“

„Ježíšikriste!“

Carys si polohlasem ulevila, když přišla k přední části vlaku.

Kola byla celá od krve a pod nimi změt látek a lidských ostatků.

Kay se ohlédla.

První hlídka, která dorazila na místo, hned u prvního vagonu vztyčila zástěny, aby nikdo z cestujících neviděl, co se tady stalo.

„Přijela Harriet,“ řekla Carys.

Kay šéfku výjezdové skupiny pro ohledání místa činu pozdravila a krátce ji seznámila s tím, co už věděli. Harriet si mezitím oblékala ochrannou kombinézu a sepnula si vlasy do culíku.

Harriet Bakerová byla vynikající odbornice, která studovala v Oxfordu. Pak se s manželem, který pracoval v komerční sféře, přestěhovala do Kentu a spolupracovala s Kay na řadě případů.

Tváříla se zachmuřeně. Pokynula fotografovi, který ji doprovázel.

„Jestli jste všichni připravení, rychle si to obhlédneme a pak místo činu uzavřu. Byla bych raději, kdyby s námi šla jen jedna z vás,“ řekla seržantce Hunterové.

Kay pohlédla na pobledlou Carys a pochopila, která z nich to bude.

„Chápu. Carys, mohla bys tu počkat a pak být po zbytek večera k dispozici Harriet a jejímu týmu?“

„Ano, seržo,“ přitakala Carys a z jejího hlasu byla znát nesmírná úleva.

„Není neobvyklé, že si sebevrah na poslední chvíli svoje rozhodnutí rozmyslí,“ poznamenala Kay. „Takže co od nás budete potřebovat?“

Walker jim pokynul a vedl je pěšinou nad koridorem k zadní části lokomotivy. Fotograf pospíchal za nimi. Walker

VŮLE ŽÍT

si přidřepł u zadních kol a posvítıl baterkou na koleje. „Sebevraždy to nebyla.“

Kay při pohledu na zaneřáďené koleje polkla, ale snažila se soustředit na svůj úkol. „Co přesně bych měla vidět?“

Walker přešel svítılnou po koleji.

„Zůstaly tu zbytky jeho kotníků přivázané ke kolejnici.“

KAPITOLA TŘI

Kay si přinesla náruč šanonů ze své kanceláře, loktem šťouchla do dveří analytické místnosti a snažila se, aby jí z ramene nesklouzl popruh kabelky.

„Mám všechno!“

Podívala se po známém hlase. „Zdravím, Gavine – díky.“

Strčila nohu do dveří, aby mohl mladý policista projít, protože měl plné ruce kancelářských potřeb a učebnic, a pak přešla k jednomu z pracovních stolů.

Na každý jim IT oddělení připravilo monitor a počítač, a zatímco je konstábl Gavin Piper obcházel, zapínal a připojoval klávesnice, začínal se scházet zbytek vyšetřovacího týmu.

Ve dveřích se právě objevil detektiv konstábl Ian Barnes, s nímž se Kay znala roky. Po kratším volnu, které si vzal z práce, jí před několika týdny zavolał, že se vrací na stanici, a Kay už se těšila, že spolu zase budou pracovat. Moc toho nenamluvil, ale měla ráda jeho suchý humor.

Zamířil rovnou k jejímu stolku a vesele se šklebil. „Dlouho jsme se neviděli, Hunterová.“

„Jsem ráda, že ses vrátil, Iane.“

„To říkáš teď.“

Zavrtěla hlavou a usmála se. „Zabrala jsem ti tenhle,“ ukázala na sousední stůl. „Vyhovuje?“

„Jasně – aspoň ti budu moct snáz krást tužky.“

„Super.“

Pověsil si bundu přes opěradlo židle a protáhl se. „Kde je Sharp?“

„U sebe s Larchem a vrchní superintendantkou. Každou chvíli by měl dorazit.“

Kay si od něj vzala kelímek s kávou z automatu a opřela se. Z horkého nápoje se ještě kouřilo. „Díky.“

„Říkal jsem si, že ti přijde vhod. V kolik ses včera dostala domů?“

„Kolem jedenácté.“

„Adam byl doma?“

„Už spal. A ráno, když jsem odcházela, ještě chrupal, až se hory zelenaly.“

„Ten má ale kliku, mizera,“ odtušil starší detektiv. „Kdybych věděl, že budu muset dneska do práce, tak bych Emmě nenabízel, že ji v jednu v noci vyzvednu v Londýně po koncertě těch přiblíků.“

Kay se zašklebila a vytáhla židli zpod vedlejšího stolu. „Ale těšil ses.“

Usmál se a sloupil víčko z polystyrenového kelímku. „Jo,“ odtušil, potlačil zívnutí a napil se.

VŮLE ŽÍT

„Mohlo to být ještě horší, Iane – taky po tobě mohla chtít, abys šel na koncert s ní.“

Zakuckal se a párkrát se bouchl do prsou, než promluvil. „To nebylo vtipné!“

Kay se rozesmála, sáhla po myši a popojela s ní, aby probudila monitor k životu. „Už jsi mluvil s Carys?“

„Ano, přišla dávno před tebou. Teď si šla asi pro třetí kafe.“

„Požádala jsem ji, ať je k ruce Harriet Bakerové. Myslím, že jí to prospěje.“

„Dobrá volba. Kolik toho z něj zbylo?“

Kay nakrčila nos a odložila kelímek. „Nikdy nezávidím Lucasovi a jeho týmu, ani když jde o lepší případy, natož teď. A co se týče kluků ze záchranky a hasičů, kteří to tam pak čistili...“

„Slyšel jsem, že mu to uřízlo hlavu.“

„Ano.“

„Aspoň to měl rychle za sebou.“

„Až na to, že celou dobu věděl, že se to stane.“

Kay zase obrátila pozornost ke složkám a začala je třídit na podnosy vedle počítače. I když pracovala na vraždě, musela řešit a zpracovávat i ostatní trestné činy, které jí přidělili. Neměl to za ni kdo udělat.

Ani nezvedla hlavu, když vstoupil detektiv inspektor Sharp. Ostrým krokem zamířil rovnou k tabuli, kterou Piper připravil, a vyšetřování mohlo začít.

Kay si mezitím udělala pořádek na stole tak, jak byla zvyklá. Psychicky se tím připravovala na adrenalin a frustraci, které každé vyšetřování přinášelo.

rachel amphlett

„Tak, vážení, věnujte mi pozornost,“ vyzval je Sharp.

Kay si otočila židli směrem k tabuli a polkla.

Vedle Sharpa stál šéfinšpektor Angus Larch a provrtával ji očima.

KAPITOLA ČTYŘI

Kay se dařilo vyhýbat Larchovi od posledního vyšetřování, při němž se jejich cesty zkřížily. Jakmile případ vyřešili a dva zločinci skončili za mřížemi kvůli natáčení a distribuci videonahrávek s drastickým obsahem, Larch jí neochotně pogratuloval k úspěchu, ale dál usilovně bránil jakémukoli pokusu, aby povýšila na inspektorku, a neustále se oháněl vyšetřováním úřadu vnitřní kontroly, jemuž čelila o rok dříve.

Zdravý rozum ovšem tehdy zvítězil a vyšetřování ukázalo, že je nevinná, což Kay tvrdila celou dobu.

Vybralo si to ovšem daň na jejím zdraví a Kay i před kolegy tajila, že o něco později potratila. Nechali si to i s partnerem Adamem pro sebe a vyrovnávali se s tím jen sami dva.

Jenže Larch nevynechal jedinou příležitost a dál zpochybňoval její profesionální schopnosti.

Nicméně se zdálo, že ani jemu to moc neprospívá. Oči míval zalité krví a pod nimi znatelné váčky. Od nosu se mu jako

pavučiny rozbíhaly popraskané žilky. Kay však pro něj měla jen pramálo soucitu.

U bílé tabule stanuli ještě dva muži. Jednoho z nich si Kay pamatovala z předchozího večera. Druhého neznala.

Sklopila oči, otočila se pro zápisník a soustředila se na psaní poznámek. Sharp mezitím zahájil poradou.

„Pustíme se do práce.“ Počkal, až se všichni členové týmu přisunou blíž. „Než začneme, chtěl bych vám představit seržanty Davea Walkera a Roberta Mosse z britské dopravní policie. Vzhledem k okolnostem tohoto úmrtí a k tomu, že oba dobře znají místo, kde se věc stala, budou s námi spolupracovat. Prosím, po schůzce se s nimi seznámte a postarejte se, aby se u nás cítili dobře.“

Po jeho slovech zaznělo souhlasné zamručení členů týmu, načež se oba policisté z dopravního oddělení posadili na volné židličky, aby viděli na tabuli.

„A teď nás, Hunterová, seznámte s tím, co se včera večer přihodilo.“

Kay vstala, přešla k tabuli a poskytla všem souhrnný přehled událostí. „Považujeme tuto smrt za podezřelou, protože naše očitá svědkyně tvrdí, že dotyčný muž volal o pomoc a nemohl před příjezdem vlaku sám z kolejiště vstát. Seržant Walker a jeho kolegové při ohledání místa činu zjistili, že oběť byla připoutána ke koleji za kotníky,“ řekla na závěr.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

„Ještě před poradou jsme se sešli s šéfinspektorem Larchem a vrchní superintendantkou a domlouvali se, jakou strategii zvolíme vůči médiím,“ navázal na ni Sharp. „Ak-

VŮLE ŽÍT

tuálně to prezentujeme veřejnosti jako pravděpodobnou sebevraždu a informujeme, že policie událost prošetříje. Dokud nebude stanoveno jinak, nehodláme veřejnost znepokojovat, že to ve skutečnosti vyšetřujeme jako vraždu. Nечceme pachateli ani případným spolupachatelům prozradit, že po nich jdeme.“

„Musím uznat, že vrah použil výborný zastírací manévr,“ řekla Kay. „Každá oběť tohoto typu vraždy by mohla figurovat ve statistikách sebevražd.“

„My ovšem netvrdíme, že všechny oběti na této části trati byly ve skutečnosti zavražděny, Hunterová,“ namítl Larch.

Kay se kousla do rtu. Larch měl zastřený hlas, jako by byl nachlazený nebo si vykřičel hlasivky. Zhluboka se nadechla. „Uvědomuji si to, pane, ale i tak bych byla ráda, abychom to měli na paměti.“

„Já myslím, že to je dobrá úvaha,“ ozvalo se zezadu.

Kay se otočila za hlasem a uviděla Carys, jak bojovně zírání na Larche. Pak se obrátila zase k tabuli.

„Všechno bylo až příliš dobře promyšlené,“ pokračovala. „Případá mi, jako by to vrah nedělal poprvé.“

„Na tom, co říká Hunterová, něco je,“ prohodil Sharp. „Samozřejmě mít tady vraha, který nám delší dobu uniká, je to poslední, co bychom si přáli, ale vyloučit to nemůžeme. Aspoň ne v této části vyšetřování.“

Larch propaloval Kay očima, ale ta neuhnula. Nakonec si povzdychl. „No, to už koneckonců padá na tvoji hlavu, Sharpe. Dělej, jak myslíš.“

A odešel z místnosti.

Sharp počkal, až se za šéfinspektorem přibouchnou dveře, a pak pokynul Carys. „Jaké jsou prvotní nálezy od Harriet?“

Detektiv konstábl Milesová otevřela zápisník a odkašlala si. „Hlava oběti byla oddělena od těla. Vlak do oběti narazil tak prudce, že hlavu rozdrtil. Byla nalezena v podrostu u trati, vedle lokomotivy.“

V místnosti se ozývalo tlumené znechucení. Kay zaslechla, že někdo i polohlasem vyjadřuje vděčnost, že na místo činu nemusel.

„Z těla oběti mnoho nezbylo. Máme části nohou – ty, které tým seržanta Walkera našel přivázané ke kolejím. Zbytek je těžce poškozený.“

Sharp pokýval hlavou. „To se dalo čekat. Hunterová, kdy nám Lucas sdělí první nálezy?“

„Dnes dopoledne,“ řekla Kay. „Vím, že na něj spoléháme, aby nám pomohl identifikovat oběť, takže se pitvu snaží maximálně urychlit. Naštěstí pro nás je teď relativně všude klid.“

„Co okolí trati – vozidla, podezřelý pohyb a podobně?“ směřoval Sharp otázku na zástupce dopravní policie.

„Zatím nic,“ odvětil Walker. „Vaše výjezdovka zapáskovala celou oblast před místem, kde paní Flanaganová údajně stála. Našli několik stop v hlíně pod náspem a také pošlapanou trávu, takže odtamtud odebrali vzorky.“

„Sestavili jsme seznam lidí, kteří v nejbližším okolí žijí, místních hospod a podobně. Policie je v příštích dnech postupně obejde a vyslechne,“ doplnila Kay.

Sharp pohlédl na hodinky. „Dobře, tak abychom vyplnili čas, než nám Harriet dá do ruky něco konkrétního, budeme

VŮLE ŽÍT

zatím pracovat s tím, co máme. Ať se technik spojí s dopravní policií a vytáhne záznamy o dalších sebevraždách v inkriminovaném úseku. Vzhledem k povaze tohoto činu si musíme ověřit, jestli šlo o jednorázovou věc, nebo ne. Barnesi, vy se vypravte k Flanaganovým a promluvte si s Elsou. Třeba si ze včerejšího večera ještě na něco vzpomene. Pak zajděte za tou sousedkou s jorkšírem. Ta venčila v době, kdy bylo víc světla. Třeba u trati někoho zahlédla.“

„Ano, pane.“

„Carys, vy běžte za Harriet do laboratoře. Zjistěte, jestli už něco našli na oblečení oběti – cokoli, co by nás mohlo navést nějakým směrem nebo nám pomoci toho člověka identifikovat, než od ní budeme mít v ruce kompletní zprávu. Kay, vy máte na starosti pitvu – jestliže Lucas tvrdí, že se do toho pustí hned teď dopoledne, tak ho nenechte čekat. Debbie – spojte se s řadovými policisty, projděte výpovědi místních lidí ze včerejška a dohlédněte na odškrtání toho seznamu, o němž mluvila Kay. Pátrejte po případných nesrovnalostech ve výpovědích. Mrkněte se, jestli si někdo nevšiml něčeho neobvyklého, a navrhněte, s kým bychom si měli popovídat ještě jednou. Sepište body, na které se máme ptát, a dnes brzy odpoledne mě přijďte informovat, co jste zjistila nového.“

„Ano, pane.“ Mladá policistka sklopila hlavu a všechno si psala. Soustředěně vraštila obočí.

Kay se usmála. Debbie Westová byla nadějná vycházející hvězda místního týmu detektivů.

Sharp se podíval, kolik je hodin. „Další informační porada bude dnes ve čtyři, dámy a pánové. Dostavte se včas.“

Kay počkala, až se tým rozejde, a pak přistoupila ke Carys.

„Ahoj.“

„Ahoj, Kay.“

Vytáhla si volnou židli, přisunula si ji blíž ke Carys a ztišila hlas.

„Poslyš, já vím, že ses chtěla ukázat, ale věř mi – stavět se za mě proti Larchovi není nejlepší nápad.“

Carys se vytratil úsměv z tváře. „Co tím chceš říct?“

„Oceňuju tvoje gesto, ale prosím tě, už to radši znovu nedělej.“

Přinutila se k úsměvu, aby její slova nevyzněla příliš tvrdě, a vzdálila se.

Pro všechny bude lepší, když si svoje bitvy vybojuje sama.